

OBEĆANJE

NEGACIJA

Da ničeg nema, da su sve to samo puki snovi,
maštanja i priviđenja, došla iznenada, u magnovenju,
ni raj, ni pakao, ni anđeli, ni đavli i njihovi svetovi,
ni prastare priče o veličanstvenom otkrovenju,

da nema ni drugih, ni paralelnih, ni vertikalnih svetova,
ni staza u nebo, pokraj neba, ni takvog neba, ni u tminu,
da nema nikakvih drugih sem ovdašnjih cvetova,
ni Boga, ni puta k Bogu, koji bi odveo u suštinu,

pomišljam u ovo predvečerje, spokojan, lak,
kao da sam sa sebe prevelik teret skinuo,
srećan što imam uzanu stazu i na njoj bedem čak,
koji je i pojmove, i nadu, i smisao, zauvek prekinuo.

14.8.2008 – 29.6.2009. Beograd

NEGACIJA NEGACIJE

ako svega toga nema
nema ni kolača sa medom
ni gorke opore kafe
uz sladak dim poslednje cigarete
i nema cvetova pod prozorom
i nema prozora i nema
ničeg što je u ovaj krug stalo
ničeg što prijalo
što je u visinu uzdizalo
nego je sveopšta obmana
a je ne verujem u obmane

nego i po svojoj senci gazim
kao da sam sebi na rep stao

a sad nemoj da mi uzmeš iluziju
o čokoladi i sladoledu

3.4 – 29.6.2009. Beograd

TRAKTAT O ĐAVOLJOJ IGRI

1.

Tamo gde je sada dan,
sve jedno što je ovde noć,
tamo se užasna dela dešavaju:

đavo kuša pravednike,
đavo obljubljuje najčedniju devojku,
koja inače ne bi, taman posla,
ali đavo...

đavo okidač pritiska,
đavo iglu ubada,
đavo novu flašu načinje,
đavo omču zateže
duboko uvlačeći dim...

On, ne ja.
Bar ne u ovom času!

2.

đavo u mom telu
u mom srcu
to se on raspomamljuje
kad plešem tango
da li je ikada iko
bolje od njega plesao
oslušuj vodu kako otiče

oslušuj na ulici korake
to on ne ja novu muziku začinje

3.

ja sam debela mrcina
strašno mrzim svoje telo
ali i volim svoj zadrigli vrat
svoju džak trbušinu
koliko i pljujem na sve to
samom sam sebi najbolji neprijatelj
stalno vam govorim
kako jednim zamahom cepam horizont
đavo je u sve to svoje prste utkao
ipak je on moj polubrat
i laži su moje cveće
od mene nova svetlost nastaje

4.

i moja pesma unatrag ide
i moje vreme i moje misli
moje su se trepavice posuvratile
i moje sve
naopako je otišlo
ali se i naopako
na drugu stranu okreće

5.

svi vi, koliko vas ovde ima,
od samih sebe patite,
nos vam je vidik prekrrio,
svoj rep je u vama đavo sakrio
igra koja je s vama počela
svet je na dole okrenula

6.

Zalud se opireš, svud je on.
U svim porama, usecima i špiljama,
ne boji se mrske studeni,
ne boji se opakog plamena.
I studen i plamen
njegovo oko kroz svetlost razlaže,
on novu magiju začinje.

7.

Dode trenutak kad ne znam gde sam,
kad ne znam ko sam, a čini mi se da znam,
i uzalud dodirujem svoje čelo,
kolena i vita rebra,
pipao bih i više, ali ne smem:
da li je oživela senka ili se
od zida nešto drugo odvojilo.
zalud se okrećem, zalud u sebe ponirem,
ja nisam zid, ja nisam
komad leda, ja nisam
ili mi se sve to priviđa.

8.

Ti kažeš da đavo ne postoji,
ali da postoje bolovi, rane, prištevi,
da ima odveć na ovom svetu smrada
i sveopšte truleži. A velike uši
i podivljali rep su u magarca
ili neke druge zveri. Ima i lažnog svedočenja,
i ima, nije da nema, pakosti
i golemog podsmeha. Ali, evo,
padni naglavačke sa najvišeg drveta
i videćeš svog đavola,
kako te je uzjahao i disanje ti oteo.
Ne traži ga i ne prizivaj makar i ne postojao,
jer treba preživeti strah.
On će sigurno doći, ne zastajkujući.

9.

u grm gledaš
u njega
u dno svoje
u tebi je
ali to ne osećaš
i čini ti se
da mu se u granje
upleo rep
a kiša samo što nije

11.2 – 16.3.2010. Beograd

PARANOJA

sad ne znam kada je počelo
možda i nije
i nije pre oluje
kišobran sam zaboravio
a kada sam se vratio
ko je plakar otvorio
ko prozore ko zastore
korake i sada čujem
to sam se ja ka vrhu penjao
a vrh je u meni bio
gde bog da pokisne
gde bog da bude blato
na vrhu je blistalo plavetnilo
ne nisam to ja ama znam
opet je počelo opet je
zuji
kad bih bar malo mogao da zaspim
kad bi bar smejanje zidova prestalo
sve sada nemam
nada poslednja posustaje

20.3 – 3.7.2010. Beograd